

det lader sig ikke nægte, at der er adskillige Ligningsmyndigheder, der sige som saa: Det er ingen Nytte til, at vi presse den kommunale Ansættelse op til Folks virkelige Indkomst, vi kunne sagtens faa det, vi skulle have i Kommuneskat. Og det er for saa vidt rigtigt. Jeg har selv nævnt her, at det endog vilde være formaalstjenligt fortrinsvis at benytte Nedsættelsesprocenten for at faa Skatteprocenten til at stige. Der er andre Sogneraad, der se anderledes paa det og mene, at Grundlaget for Skattepaaligningen, hvad enten det er til Staten eller til Kommunen, bør være de virkelige Indkomster. Disse forskellige Opfattelser ville føre til, at Skatteyderne i den ene Kommune blive ramte haardere end i den anden. Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at Fordelingen af Statstilskuddet som bekendt foregaar til Dels paa Grundlag af Ansættelsen af Formue- og Indkomstskat til Staten. Og her er jeg enig med det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), der ved forskellige Lejligheder har kæmpet for, at der skulde tages større Hensyn til dette ved Statstilskuddets Fordeling. Thi det lader sig ikke nægte, at en Kommunes virkelige Bæreevne ikke alene findes ved at se paa dens Udgifter til de Formaal, der ere nævnte i Loven, men den maales ogsaa ved at sammenholde dem med den Indkomst og Formue, der virkelig findes i Kommunen.

Det ærede Medlem mente, at der skete Bankerne en Ubillighed, og at der var en Ulighed deri, at disse vare medtagne, medens Sparekasser ikke vare det. Dette er ganske urigtigt. Der er i Forslaget ingen Forskel gjort paa Banker og Sparekasser i saa Henseende. I § 20, der omhandler Undtagelser fra Skattepligten, staar der under Litra c. en Bestemmelse, der siger, at: „Kreditforeninger og Kreditkasser, hvis Statutter ere stadfæstede i Henhold til Lov, samt Spare- og Laanekasser, som virke i Henhold til de i Lov Nr. 64 af 28. Maj 1880 om Spare- og Laanekasser indeholdte Bestemmelser, dog med Undtagelse af de i Lovens § 11 nævnte“, ere fritagne. Og § 11 i Sparekasseloven siger netop: „Denne Lov kommer ikke til Anvendelse paa Banker eller lignende Pengeinstitutter, hvorved Deltagelse i Udbytte og Overskud er forbeholdt Stiftere, Garanter eller Aktionærer, eller som drive Vekselomsæt-

ning.“ Det er kun disse, som falde ind under Skattepligten i nærværende Lovforslag, og da Sparekasser som bekendt i Almindelighed ikke fordele Overskuddet til Garanter eller Stiftere, er der ikke givet dem nogen Undtagelsesstilling paa Bankernes Bekostning. Det synes mig ganske naturligt, at der er draget dette Skel.

Det samme ærede Medlem sagde, at han havde gjort den Erfaring, at der var flere Skatteklager nu end tidligere. Min Erfaring gaar i modsat Retning. Jeg mener, at der netop er færre Klager nu, og det finder jeg er ganske selvfølgeligt. Det ligger i, at det nu baade er mere muligt for Skatteyderne at forståa, hvorfor de skulle give netop denne Skat, og lettere for Ligningsmyndighederne at komme til Kundskab om, hvad den virkelige Indkomst er.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Bang: Den højtærede Indenrigsminister udtalte med Hensyn til den Praksis, som jeg i Gaar sagde anvendtes paa Frederiksberg, hvor man betragter alle Personer med under 700 Kr.s Indtægt som manglende Skatteevne, og hvor de derfor kun efter udtrykkelig Anmodning blive optagne paa Skatlisten, at dette kun var en rent bogholderimæssig Regel, som benyttedes af praktiske Grunde. Det forekommer mig imidlertid, at ifølge Lovens Udttryk: „dog ingen Sinde saaledes, at Skatteydelsen helt bortfalder“, maa det være Skatteraadets Pligt at bestræbe sig for at faa saa vidt muligt alle med. Det forekommer mig ogsaa, at den Fremgangsmaade ikke ret vel lader sig forlige med det ministerielle Cirkulære af 15. December 1908, hvor den nye Valglov fortolkedes. Heller ikke jeg ser rettere, end at der er en Inkonsekvens imellem den Fremgangsmaade paa den ene Side og paa den anden Side de to indenrigsministerielle Skrivelser fra sidste Sommer, af hvilke jeg i Gaar tillod mig at citere den ene. I den første af disse Skrivelser kræves som Betingelse for Godkendelse af Skattevedtægten, at der optages en Bestemmelse om, at Skatteindtægten for Kommunens Beboere i intet Tilfælde kan nedsættes saaledes, at „Skatteydelsen helt bortfalder“, og Ministeriet udtaler i den anden Skrivelse — jeg tror, den